

Rep.Nr.

2013/939

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 25 MAART 2013.

5DE KAMER

Arbeidscontract
Op tegenspraak
Definitief

In de zaak:

V. V.

Appellante, vertegenwoordigd door Mr. S. CRABBE loco Mr R. BOLLEN, advocaat te Leuven.

Tegen:

VZW MATER DEI INSTITUUT WOLUWE ANUNTIATEN, met zetel gevestigd te 3001 HEVERLEE, Naamsestraat 355.

Geïntimeerde, vertegenwoordigd door Mr. P. OSAER loco Mr. J. BERGE, advocaat te Leuven.

★

★

★

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit :

Gelet op de stukken van de rechtspleging, meer bepaald:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het vonnis gewezen bij verstek door de Arbeidsrechtbank van Leuven op 16 december 2011;

- het verzoekschrift in hoger beroep ontvangen ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 10 februari 2012;
- de conclusies en syntheseconclusies van de partijen;

Gelet op de door partijen neergelegde stukken.

Gehoord de partijen in hun middelen en verdediging ter openbare terechtzitting van 18 februari 2013 waarna de debatten gesloten werden, waarna de zaak in beraad werd genomen.

★

★

★

I. FEITEN

Mevrouw V trad op 15 januari 2009 in dienst van de VZW Mater Dei Instituut Woluwe Anuntiaten (hierna genoemd de VZW) als bediende, met als functie toezichthouder bij leerlingen.

De tewerkstellingsvoorwaarden werden vastgelegd in een schriftelijke arbeidsovereenkomst van dezelfde datum: de arbeidsovereenkomst werd gesloten voor bepaalde tijd van 15 januari 2009 tot en met 30 juni 2009, en voor deeltijdse arbeid (13,45 uur op 38 uur voltijdse arbeidsduur). Artikel 7 van de arbeidsovereenkomst bepaalde verder dat zij niet van toepassing was op schoolvrije dagen met name de schoolvakanties; op deze dagen werd voorzien dat de werknemer toegestaan onbetaald verlof zou nemen.

Met aangetekende brief van 6 april 2009 maakte de vakorganisatie van mevrouw V een aantal opmerkingen met betrekking tot de tewerkstelling van haar aangeslotene. Met aangetekende brief van 22 april 2009 volgde het antwoord van de werkgever die de door de vakorganisatie geformuleerde aanspraken afwees.

De tewerkstelling nam een einde op 30 juni 2009.

II. RECHTSPLEGING

a.-

Met inleidende dagvaarding van 30 juni 2010 vorderde mevrouw V voor de Arbeidsrechtbank te Brussel betaling door de VZW van:

414,98 EUR	achterstallig loon
63,66 EUR	vakantiegeld
1.757,64 EUR	opzeggingsvergoeding

De brutobedragen te vermeerderen met de gekapitaliseerde wettelijke en gerechtelijke intrest.

Zij vorderde tevens de afgifte van sociale documenten onder verbeurte van een dwangsom, de veroordeling van de VZW tot de kosten van het geding met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding en de voorlopige

b.-

Met conclusie, neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank op 8 april 2011, deed mevrouw V afstand van haar vordering tot betaling van een opzeggingsvergoeding, en herleidde zij haar vordering als volgt: 405,93 EUR achterstallig loon en 62,28 EUR vakantiegeld.

c.-

Met vonnis van 16 december 2011 verklaarde de arbeidsrechtbank de vordering ontvankelijk doch ongegrond; zij veroordeelde mevrouw V in de kosten van het geding.

d.-

Er wordt geen melding gemaakt van een betekening van dit vonnis.

e.-

Met verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 10 februari 2012 tekende mevrouw V beroep aan tegen dit vonnis. Zij vorderde dat het arbeidshof het vonnis van de arbeidsrechtbank van 16 december 2011 zou vernietigen en opnieuw recht doende, haar oorspronkelijk voor de arbeidsrechtbank gestelde vordering zoals uiteindelijk gesteld, ontvankelijk en gegrond zou verklaren.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP.

Het hoger beroep werd tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat het ontvankelijk is.

IV. BEOORDELING

a.-

Mevrouw V steunt haar vordering tot betaling van achterstallig loon op de collectieve arbeidsovereenkomst die op 23 februari 2009 werd

gesloten in het paritair comité voor de gesubsidieerde inrichtingen van het vrij onderwijs, waaronder de VZW voor haar werklieden ressorteert, en de omzetting regelt van precaire contracten naar contracten van onbepaalde duur vanaf het schooljaar 2008-2009 in de Vlaamse Gemeenschap.

Deze collectieve arbeidsovereenkomst, die algemeen verbindend werd verklaard met KB van 17 maart 2010, bepaalt in artikel 1 dat zij van toepassing is op de werkgevers en op de werklieden van de onderwijsinstellingen die ressorteren onder het paritair comité.

Artikel 2 tweede lid van dezelfde CAO bepaalt dat met precaire contracten wordt bedoeld, onder andere de contracten van bepaalde duur voor werklieden die uitsluitend of gedeeltelijk tewerkgesteld zijn in één of meerdere functies die enkel op schooldagen worden uitgevoerd, zoals de 'toezichter/begeleider in voor- en naschoolse opvang en middagtoezicht'.

Artikel 3 van de CAO bepaalt dan dat voor de in artikel 2 bedoelde contracten van bepaalde duur, alle inactiviteitsdagen worden vergoed zonder dat er arbeidsprestaties tegenover dienden te staan.

b.-

Zoals de CAO het zelf aanduidt, is de regeling die erin vervat is van toepassing op de werkgevers en de werklieden van de gesubsidieerde inrichtingen van het vrij onderwijs.

Aan de orde is dan de vraag of mevrouw V , die door de VZW werd aangeworven met een arbeidsovereenkomst als bediende en bijgevolg geen aanspraak kan maken op de bepalingen van de CAO van 23 februari 2009, in werkelijkheid tewerkgesteld was met een arbeidsovereenkomst voor werklieden.

c.-

Het enkele feit dat de arbeidsovereenkomst bepaalt dat mevrouw V als bediende werd aangeworven, volstaat niet om te concluderen dat zij ook in werkelijkheid een functie als bediende uitoefende.

De aard van de functie van de werknemer wordt niet bepaald aan de hand van de benaming die partijen aan de overeenkomst hebben gegeven, maar wel aan de hand van de arbeid die de werknemer werkelijk verricht.
(vgl. Cass. 10 maart 1980, J.T.T. 1980, 122)

d.-

Ten onrechte argumenteert mevrouw V dat de tekst van de CAO van 23 februari 2009 zelf aangeeft dat haar functie moet worden beschouwd als een werkliefdenfunctie.

Uit de bepalingen van deze CAO kan enkel worden afgeleid dat wanneer een werknemer aangeworven wordt met een arbeidsovereenkomst voor werkliefden en hij een toezichtfunctie uitoefent, de bepalingen van de CAO op hem van toepassing zijn. Niets laat echter toe hieruit af te leiden dat elke werknemer die een toezichtfunctie uitoefent, met de werkgever verbonden is door een arbeidsovereenkomst voor werkliefden.

Het is in dit verband relevant te verwijzen naar de door mevrouw V zelf bijgebrachte collectieve arbeidsovereenkomst van 7 januari 1991 gesloten in hetzelfde paritair comité voor de gesubsidieerde inrichtingen van het vrij onderwijs tot bepaling van de loon- en arbeidsvoorwaarden. Artikel 2 van deze CAO stelt een beroepenclassificatie van de werkliefden vast, waarin de functie van toezichthouder niet wordt vermeld.

e.-

Onderzocht moet worden of de functie die door mevrouw V wordt uitgevoerd, met name deze van toezichthouder op de leerlingen tijdens de voorbewaking en de middagbewaking een arbeider- dan wel een bediendefunctie is.

Met toepassing van artikel 2 van de Arbeidsovereenkomstenwet is de overeenkomst voor werkliefden de overeenkomst waarbij een werknemer, de werkman, zich verbindt tegen loon, onder gezag van een werkgever, in hoofdzaak handarbeid te verrichten.

Met toepassing van artikel 3 van de Arbeidsovereenkomstenwet is de overeenkomst voor bedienden de overeenkomst waarbij een werknemer, de bediende, zich verbindt tegen loon, onder gezag van een werkgever, in hoofdzaak hoofdarbeid te verrichten.

Het onderscheid tussen werkliefden en bedienden wordt uitsluitend bepaald op grond van de aard van de door werknemer verrichte arbeid.

Van overwegend belang hierbij is het onderscheid tussen handarbeid en hoofdarbeid. De eerste vraagt

hoofdzakelijk lichamelijke inspanning, de tweede hoofdzakelijk inspanning van de geest.
(vgl. H. Lenaerts, Inleiding tot het sociaal recht, Story Scientia, Gent 1985, 27)

Een werknemer die zowel hoofd- als handarbeid verricht, werkman of bediende zal zijn naargelang de hand- of hoofdarbeid de voornaamste bezigheid uitmaakt. De voornaamste bezigheid is niet noodzakelijk deze waaraan het meeste tijd wordt gependeed.

(vgl. Cass. 2 april 1979, Arr. Cass. 1978-79, 903; Cass. 7 november 1988, Arr. Cass. 1988-89, 269)

Het intellectuele gehalte van de arbeid vereist voor de kwalificatie van bediende mag niet worden verward met enig vereiste van verstandelijke begaafdheid, ontwikkeling of hiërarchische verantwoordelijkheid: hoe bescheiden de intellectuele arbeid ook moge zijn, om van het bestaan van een arbeidsovereenkomst te kunnen spreken is het voldoende dat bij de uitvoering van het werk de tussenkomst van de geest van de hand prevaleert.

(vgl. Arbh. Antwerpen 20 oktober 1981, RW 1982-83, 1202)

f.-

Onderzocht moet worden of de functie die door mevrouw V wordt uitgevoerd, met name deze van toezichthouder op de leerlingen tijdens de voorbereiding en de middagbewaking een arbeider- dan wel een bediendefunctie is.

Naar het oordeel van het arbeidshof vereist een functie van toezichthouder hoofdzakelijk hoofdarbeid, met name de controle op de activiteiten van de aan de betrokkene toevertrouwde kinderen met inbegrip van het ingrijpen wanneer de situatie dit zou vereisen, met als bijkomend element dat de werkomgeving enig pedagogisch inzicht vereist.

Mevrouw V verduidelijkt overigens niet welke manuele arbeid zij in haar functie van toezichthouder dan wel zou uitoefenen.

g.-

Vermits mevrouw V niet beschouwd kan worden als arbeider, kan zij geen beroep doen op de bepalingen van de CAO van 23 februari 2009, die enkel van toepassing is op de werkgevers en de werklieden van het gesubsidieerd vrij onderwijs.

Zij voert geen andere rechtsgrond aan die zou toelaten te concluderen dat zij wel recht heeft op betaling van loon tijdens de schoolvakantiedagen, zodat de arbeidsrechtbank haar vordering terecht als ontvankelijk doch ongegrond beoordeelde.

★

★

★

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond, bevestigt het bestreden vonnis in alle beschikkingen;

Verwijst mevrouw V in de kosten van het beroep, aan de zijde van beide partijen vereffend op 220 EUR rechtsplegingsvergoeding arbeidshof.

★

★

★

Aldus gewezen door de 5de kamer van het Arbeidshof te Brussel en ondertekend door :

Mr. D. RYCKX: Raadsheer,

G. JACOBS: Raadsheer in Sociale Zaken als werkgever,

I. VAN DAMME: Raadsheer in Sociale Zaken als werkgever,

D. HEYVAERT : Raadsheer in Sociale Zaken als werknemer-bediende,

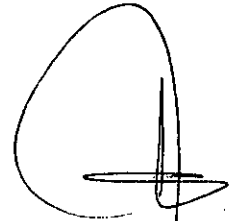
R. VAN CAUWENBERGE : Raadsheer in Sociale Zaken als werknemer-arbeider,

En bijgestaan door :

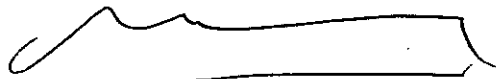
D. DE RAEDT : Griffier,

G. JACOBS

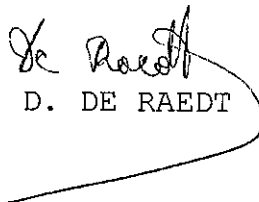
R. VAN CAUWENBERGE

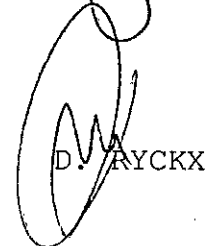
I. VAN DAMME

D. HEYVAERT

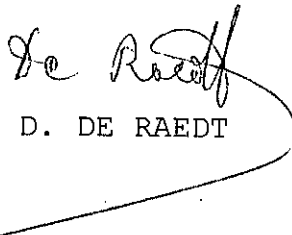

D. DE RAEDT

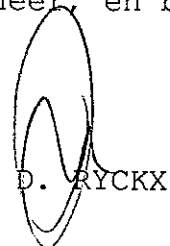

D. RYCKX

En uitgesproken op de openbare terechtzitting van de 5de kamer van het Arbeidshof te Brussel op 25 maart 2013 door de heer D. RYCKX, Raadsheer, en bijgestaan door D. DE RAEDT, Griffier,

D. DE RAEDT

D. RYCKX